

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Ægtestand

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Ægtestand", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Ægtestand*, udg. af Vibeke Blaksteen, Daneklærerforeningen/Skov, cop. 1982, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem15-shoot-idm140012813524928/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Ægtestand

sende Kind, og sagde: »Naar Fader ikke tillader det, kan du naturligvis ikke komme med.« Anton gik tavs hen og satte sig paa en Skammel i en mørk Krog. Annette sprang op, og udbrød med Heftighed: »Hvor bliver dog Ferdinand af? Han lovede at komme saa præcis. Jeg dør af Kedsomhed!« Ved disse Ord stam-
pede hun i Gulvet og vred de smaa Hænder, som i et Udbrud af Fortvivlelse.

Til Lykke varede det kun nogle Minutter, inden Døren gik op, og en ung, elegant klædt Mand traadte ind. Han fik næppe Tid til at hilse de tilstedeværende, førend Annette modtog ham med en Strøm af Bebrejdelser. Han fremførte nogle Undskyldninger, bad om Forladelse, kastede sig, som i halv Spøg, paa Knæ for sin Herskerinde, og kyssede Sømmen af hendes Kjole, idet han raabte: »O hvilken sirlig Kjole, hvilken Skabning! hvilke nydelige smaa Fødder!« Annette formildedes noget, og da Ferdinand højtidelig havde forpligtet sig til at møde næste Formiddag med en smuk Blomsterbuket, som Annette vilde bruge til en Foræring i Anledning af en Venindes Fødselsdag, og tillige lovede, at han om to Dage vilde føre hende i den førømtalte Kusines Selskab paa Bal, blev Freden sluttet. Lindal havde imidlertid givet Befaling til at spænde for Vognen, en Pige bragte Damernes Kaaber, og Majoren sagde nu til sin lille Søn: »Gaa hen og sig Godnat!« Barnet rejste sig, rakte tavs Haanden til hver af Selskabet, men idet han kom til sin Moder, kastede han sig om hendes Hals og brast i heftig Graad. Taarerne stod Sophie i

Øjnene. Lindal sprang til, greb Drengens Arm, ry-
 stede ham lidt, og stødte ham ind ad Døren til et
 andet Værelse, idet han sagde: »Flæber han, Kæl-
 lingepræst? Skal han græde, fordi han ikke faar sin
 Vilje? Herud med sig!« — Sophie rejste sig tavs, og
 gik hen til et Bogskab, som hun aabnede, og hvori
 hun syntes at lede efter en Bog. Efter et Ophold
 sagde Lindal: »Nu har jeg den Ære at sige Selskabet
 Godnat; nu gaar jeg ind i mit Værelse.« — »Kører
 du ikke med os?« spurgte Sophie. — »Nej, jeg bliver
 hjemme,« svarede han: »jeg har noget at skrive i
 Aften.« — »Det vil gøre Kusine Lotte ondt at savne
 dig,« sagde Sophie. — »Men det gør mig godt,« gen-
 tog han, »at være fri for at kede mig i hendes Cirk-
 ler.« — Sophie svarede med en lille Bitterhed: »Der
 var en Tid, da du aldrig manglede der.« — »Det tror
 jeg nok!« udbød Lindal: »Det var for *din* Skyld!
 Jeg kunde ikke træffe dig uden der. Jeg var dengang
 en Elsker, og hvad taaler ikke han? Men nu er jeg en
 Ægtemand.« — »Og taaler intet længere for min
 Skyld?« sagde Sophie, afbrydende ham. — »O, Snak
 har vi nok af,« svarede Lindal leende: »Nu Godnat
 mit Barn,« tilføjede han, og trykkede et let Kys paa
 hendes hvide Skulder: »Jeg siger dig Godnat, thi jeg
 sover sagtens, naar du kommer hjem. Jeg beder dig
 gaa sagte, for ikke at vække mig.« Derpaa hilste han
 hurtig de to Forlovede, og forlod Værelset. Sophie
 tog en Billedbog af Skabet, et Spil Kort af en Skuffe,
 og gik ligeledes bort.

Da de to Elskende nu var alene, sagde Ferdinand: